

Arrest

nr. 83 314 van 20 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. MATTHYS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Mosul in Centraal-Irak. U bent één jaar naar de lagere school geweest. U kan echter niet lezen en schrijven. Als kind zou u bij uw vader in zijn zaak beginnen werken zijn. Hij vervaardigde metalen deuren en ramen, die waren bestemd voor de industriewijk (Sinaa) van Mosul. In juli 2011 zou uw vader zijn benaderd door enkele peshmerga's (Koerdische strijders). Ze zouden hem gevraagd hebben om op hun wagen een metalen constructie te monteren zodat ze er een automatisch geweer op konden bevestigen. Uw vader zou de opdracht aanvaard hebben. Op 16 augustus 2011 zou uw vader een dreigbrief hebben ontvangen. Uw vader zou deze hebben getoond aan één van de peshmerga's die hij kende. Deze zou hem gezegd

hebben dat men hem viseerde omdat hij een opdracht van hen had aanvaard. De peshmerga zou uw vader evenwel hebben gerustgesteld en gezegd hebben dat hij en zijn collega's hem in bescherming zouden nemen. Op 23 augustus 2011 zou u omstreeks het middaguur met de fiets naar een winkel gegaan zijn om eten te kopen. Toen u even later terugkwam, zou u hebben vastgesteld dat er zich een menigte had verzameld vóór jullie winkel. Een buurman zou u gezegd hebben dat uw vader gewond naar het ziekenhuis was gebracht, dat u zich verder geen zorgen hoefde te maken en ook dat u uw moeder diende te verwittigen. U zou vervolgens naar huis gereden zijn waar u uw moeder verwittigde. Uw moeder zou naar haar broer gebeld hebben en even later zouden zij naar het ziekenhuis gegaan zijn. Omstreeks 15 uur zou uw moeder vanuit het ziekenhuis gebeld hebben om u te melden dat uw vader in het ziekenhuis was overleden. Het lichaam werd in de loop van de namiddag overgebracht naar de moskee voor de rituele wassing. De verdere rouwplechtigheden werden thuis in besloten kring gehouden omdat jullie vreesden voor verdere sancties vanwege de terroristen. Op 30 augustus 2011 zou uw moeder een brief hebben aangetroffen. Toen later die dag uw oom naar jullie huis was gekomen, zou hij gezegd hebben dat het een persoonlijk aan u gerichte dreigbrief was. Men zou ermee gedreigd hebben u te zullen vermoorden. Nadat jullie dit nieuws hadden vernomen, zouden uw moeder en haar broer hebben besloten dat het beter was voor u om het land te ontvluchten. In de daaropvolgende dagen zou u bij uw oom zijn ondergedoken. Op 9 september 2011 zou u vanuit Mosul naar Turkije gereisd zijn, waar u diezelfde dag aankwam. Op 18 september 2011 zou u vanuit Turkije naar België gereisd zijn, waar u op 25 september 2011 aankwam. Op 26 september 2011 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst is het opvallend hoe beperkt u de inhoud van de twee dreigbrieven maar kon weergeven. Eén dreigbrief was gericht tegen uw vader, een tweede dreigbrief is tegen u gericht. Over de persoonlijk aan u gerichte dreigbrief verklaarde u aanvankelijk helemaal niet te weten wat daarvan de preciese inhoud was, u kon dit slechts in zeer algemene bewoordingen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 67 en 68). In dit verband is het opvallend dat u niet met zekerheid kon bevestigen of uw naam al dan niet letterlijk werd vermeld in deze brief (zie gehoorverslag CGVS, vragen 71 en 72) en evenmin van welke organisatie de brief afkomstig was. Uw oom zou u hebben laten weten dat de brief wellicht van de groepering "ansar al sunna" afkomstig was (zie gehoorverslag CGVS, vraag 73). Nochtans blijkt uit de vertaling van de dreigbrief werd ondertekend door de militie "dawlat al Iraq al islamiya" afkomstig is (zie vertaling dreigbrieven, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u de inhoud van deze dreigbrief zo weinig gedetailleerd kan weergeven, ondermijnt in grote mate uw geloofwaardigheid, temeer daar deze dreigbrief voor u de concrete vluchtaanleiding uitmaakte (zie gehoorverslag CGVS, vraag 53). Het feit dat u zelf analfabeet bent en aldus de inhoud van de brief niet heeft kunnen lezen, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Immers, u liet ook optekenen dat uw oom naar jullie huis was gekomen om jullie de inhoud van deze brief toe te lichten (zie gehoorverslag CGVS, vragen 53 en 73). Dat u dan niet meer details kan weergeven over deze persoonlijk aan u gerichte dreigbrief, die voor u toch voldoende beangstigend was om te besluiten uw land van herkomst te ontvluchten, is totaal onbegrijpelijk.

Ook over de inhoud van de eerste dreigbrief, die aan uw vader was gericht, legde u dezelfde vage verklaringen af, dewelke evenmin kunnen overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 78). Ook al was deze dreigbrief niet aan u gericht, dan nog mag men redelijkerwijze van u verwachten dat u ook de inhoud van deze dreigbrief in detail kan weergeven, gelet op het feit dat deze dreigbrief enkele dagen vóór de moord op uw vader was verstuurd en aldus als een fundamenteel gegeven in uw asielrelaas kan worden beschouwd. Opnieuw houdt u het bij een zeer algemene uitleg. U werd ermee geconfronteerd dat uw vage verklaringen over de inhoud van de twee dreigbrieven uw geloofwaardigheid ondermijnen. U herhaalde hierop enkel 'dat jullie iets hadden gedaan dat in de ogen van de terroristen verboden was' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 81). Zoals gezegd: u overtuigt allerm minst met deze vage verklaringen. Bovendien blijkt uit de vertaling van de twee dreigbrieven dat deze een quasi identieke inhoud hebben, op de namen van u en uw vader na. Dit is opmerkelijk. Evenzeer is het opmerkelijk dat er in de brieven wordt geschreven dat men jullie 'de keel dient over te snijden', als zijnde een gepaste straf voor zogenaamde 'verraders', terwijl uw vader uiteindelijk om het leven is gekomen nadat hij onder vuur werd genomen. Tenslotte valt op dat in de brief van 30 augustus 2011 staat geschreven dat deze een waarschuwing uitmaakt voor u en uw vader, terwijl op dat moment uw vader reeds - door hun toedoen - om het leven was gekomen (zie vertaling dreigbrieven, toegevoegd aan de groene map van het administratief dossier). Dient hier ook te worden opgemerkt dat u beide dreigbrieven ter staving van uw asielrelaas voorlegt, weliswaar enkel in kopie, niet de originelen. Beide kopieën hebben op zich weinig bewijswaarde.

Ook uw verklaringen in verband met het incident waarbij uw vader om het leven was gekomen, zijn weinig overtuigend. Zo verklaarde u dat uw vader onder vuur werd genomen, net op het moment dat u zich met de fiets naar een winkel had begeven om eten te kopen. Dit was omstreeks het middaguur. Bovendien vond dit incident plaats in de drukke Sinaa-wijk, een industriewijk met veel winkels. Men kan er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat er bij een dergelijk incident waarbij een terrorist met een automatisch geweer iemand onder vuur neemt, veel getuigen zijn, én dat jullie via getuigenissen te weten zijn gekomen wat er toen precies is gebeurd. U lichtte toe dat uw buur u had laten weten dat er een paar mensen uw vader hadden doodgeschoten en dat ze dan waren weggelopen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 85). Op de vraag of uw buur dan niet meer details had gegeven over deze mannen, gaf u eerst een ontwijkend antwoord. U begon te vertellen hoe in het algemeen terroristen in Irak te werk gaan (zie gehoorverslag CGVS, vraag 87). Vervolgens lichtte u toe dat uw buur had gezien hoe een paar personen in een auto waren toegekomen, dat er vervolgens één iemand was uitgestapt en dat deze laatste uw vader onder vuur had genomen met een automatisch geweer (zie gehoorverslag CGVS, vraag 88). Opmerkelijk in dit verband is dat klaarblijkelijk niemand, ook niet uw buurman, de nummerplaat van de wagen heeft kunnen noteren, meer nog, niemand van de aanwezige getuigen zou hebben kunnen vaststellen van welk merk de wagen was waarmee de terroristen zich hadden verplaatst. U lichtte toe dat de wagen buiten de Sinaa-wijk was geparkeerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 89, 90, 93 en 94). U werd er op gewezen dat uw verklaringen coherentie missen. U liet eerder immers optekenen dat uw buurman had gezien dat die ene terrorist uit een wagen was gestapt, terwijl u later dan weer verklaarde dat de wagen niet kon opgemerkt worden aangezien deze buiten de wijk Sinaa was geparkeerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 96-98). U reageerde hierop door te zeggen dat mensen deze informatie niet durven te geven, zelfs als ze het al zouden weten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 98). Uw verklaringen kunnen andermaal niet overtuigen.

Tenslotte is het ook merkwaardig dat u helemaal niets weet te vertellen over de houding van de politie naar aanleiding van de moord op uw vader. U verklaarde dat de politie wel degelijk op de hoogte was van de moord en dat ze de zaak zouden onderzoeken (zie gehoorverslag CGVS, vraag 99). U weet echter niet of er bijvoorbeeld een proces-verbaal werd opgesteld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 100 en 101). In de ongeveer zeventien dagen dat u na de moord op uw vader nog in Irak heeft verbleven, heeft u klaarblijkelijk geen enkele stap ondernomen om in kennis gesteld te worden van het politieonderzoek en de mogelijke vorderingen die de politie misschien al had geboekt. Uw moeder noch uw oom zouden in dit verband enige stappen hebben ondernomen. U lichtte toe dat uzelf te bang was om naar buiten te komen en u aldus te informeren bij de politie. Over uw oom verklaarde u dat deze bezig was met zijn eigen leven en zijn eigen gezin (zie gehoorverslag CGVS, vragen 102 en 103). Deze houding getuigt van een totale onverschilligheid en is niet verenigbaar met de vrees die u opwerpt ten aanzien van dezelfde personen die uw vader zouden hebben omgebracht. Dat u helemaal niets afweet over de actuele stand van zaken in dit onderzoek, teneinde uw eigen risico op vervolging en dat van uw achtergebleven familieleden te kunnen inschatten, ondermijnt opnieuw uw algehele geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht. U heeft uw zelfverklaarde vrees voor vervolging bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders,

rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkoeq dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, een kopie van de overlijdensakte van uw vader en de kopieën van twee dreigbrieven. Uw identiteitskaart bevestigt uw persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. In verband met de kopieën van de overlijdensakte en van de twee dreigbrieven dient te worden opgemerkt dat u geen originele stukken neerlegt, waardoor de herkomst en de authenticiteit van deze stukken niet kunnen worden nagegaan. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betoogt dat hij de inhoud van de dreigbrieven niet letterlijk kon weergeven omdat hij jong is en niet kan lezen of schrijven. De dreigbrief ten aanzien van zijn vader kon hij slechts na diens dood zien en zijn vader vertelde hem voordien enkel kort wat er in stond. De dreigbrief ten aanzien van verzoeker werd gelezen door zijn oom die hem kort de inhoud schetste. Zijn familie nam gelet op de inhoud van deze brief onmiddellijk de nodige maatregelen en er werd dan ook niet veel gepraat over details. Naderhand was verzoeker niet in staat de brieven te lezen aangezien hij niet kan lezen. Het is moeilijk om woordelijk te weten wat er in een tekst staat die men niet kan lezen. Dat verzoeker niet weet van welke terroristische groepering de brieven afkomstig zijn is eveneens te wijten aan zijn ongeletterdheid. Zijn oom zei dat ze waarschijnlijk afkomstig waren van 'ansar al sunna'. Verzoeker kan niet lezen, kon dit niet verifiëren en had op dat ogenblik geen reden om de verklaringen van zijn oom in twijfel te trekken. Hem verwijten dat zijn oom verkeerde informatie gaf gaat te ver.

Waar hem wordt verweten dat hij de originele dreigbrieven niet voorlegde voert verzoeker aan deze met veel moeite in handen te hebben gekregen. Hij voegt de twee originele dreigbrieven bij het verzoekschrift. Hij kon deze stukken niet eerder bekomen gelet op het moeilijke contact met zijn familie. Volgens verzoeker valt niet meer te ontkennen dat de terroristen het op hem hebben gemunt.

Verzoeker stelt dat het niet eigenaardig is dat de terroristen kwamen op het moment dat hij eten ging halen. Mogelijk wisten zij dat hij niet aanwezig zou zijn omdat hij dagelijks op hetzelfde uur eten haalde. Verder voert hij aan dat de meeste winkels in Sinaa 's middags sluiten, zeker in de zomer. Er waren dus weinig winkels open en weinig mensen op straat. Mogelijk pleegde men daarom op dat uur de aanslag. Dit is ook de reden waarom niet meer details bekend zijn over het voertuig waarin de terroristen zich verplaatsten. De mensen die wel aanwezig zijn, zijn meestal te bang. Daarenboven is het niet zo dat men de inzittenden kan terugvinden indien een nummerplaat wordt genoteerd. Valse nummerplaten komen veel voor en indien enkel merk en kleur voldoende waren zouden er meer terroristen worden gevat. Verzoeker is formeel dat hij nooit heeft gezegd dat de wagen van de terroristen buiten de wijk werd geparkeerd. Hij gaf enkel aan dat deze verder in de straat stond. *“Mogelijks betreft dit een probleem in de vertaling”*.

Dat hij geen officiële documenten heeft over het politieonderzoek naar aanleiding van de moord op zijn vader, wijt verzoeker aan het feit dat hij te bang was om buiten te komen. Na 17 dagen vluchtte hij en in die periode is zijn vader ook nog eens begraven. Verder is het niet eenvoudig om zulke documenten te bekomen. Verzoekers moeder is te bang om alleen over straat te gaan, met de politie te praten of documenten te vragen. Verzoekers oom deed het nodige om hem veilig te stellen doch heeft ook een gezin. Indien men wist dat hij zich met verzoeker inliet konden zijn gezin en hij zelf doelwit worden. Om die reden vroeg men geen bijkomende informatie. Dergelijke informatie zou trouwens weinig aan de situatie hebben veranderd. Verzoekers vader was overleden en uit de situatie in Irak blijkt dat de overheid niet in staat is burgers te beschermen tegen terroristische organisaties.

Verzoeker concludeert dat zijn verhaal wel degelijk geloofwaardig is en dat hij dient te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève.

Ondergeschikt kan hij aanspraak maken op subsidiaire bescherming. Het CGVS zegt zelf dat de situatie is 'verbeterd'. Ze is echter nog steeds bedreigend, zeker voor mensen die reeds doelwit uitmaken van een terroristische groepering. Het overlijden van verzoekers vader, gestaafd door een overlijdensakte en dreigbrieven, toont aan dat terroristen geweld gebruiken tegen individuen.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift nog te hopen spoedig de nodige bewijzen aangaande het politieonderzoek en de actuele dreiging te kunnen bekomen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Waar verzoeker twee originele dreigbrieven bij het verzoekschrift voegt, dient te worden opgemerkt dat hij niet aannemelijk maakt waarom hij deze niet eerder kon voorleggen. Hij verwijst weliswaar naar het moeilijke contact met zijn familie doch uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt dat hij wel degelijk nog in contact stond met vrienden en familie in Irak, alsmede dat hij reeds documenten liet opsturen (administratief dossier, stuk 3, nr.7-10; 59-60). Bijgevolg kon worden verwacht dat hij de originele dreigbrieven onmiddellijk zou hebben laten opsturen daar deze de kern van zijn relaas uitmaken. Bovendien blijken de stempels op beide dreigbrieven, te meer daar zij volkomen identiek zijn en op exact dezelfde wijze op deze brieven zijn gepositioneerd, *prima facie* kleurenafdrukken van stempels te zijn, hetgeen de authenticiteit van de dreigbrieven danig ondermijnt. Tevens motiveert de commissaris-generaal in dit kader met recht dat het opmerkelijk is dat de twee dreigbrieven een quasi identieke inhoud hebben, en dit op de namen van verzoeker en zijn vader na, alsmede dat de hierin omschreven straf niet overeenstemt met de wijze waarop zijn vader om het leven kwam. Nog opmerkelijker is het feit dat in de tweede dreigbrief wordt gesteld dat deze een waarschuwing uitmaakt voor zowel verzoeker als zijn vader (administratief dossier, stuk 11: documenten), terwijl verzoekers vader op dit moment reeds om het leven zou zijn gekomen door toedoen van de terroristen van wie deze brieven zouden uitgaan. Hoe dan ook betreffen de dreigbrieven documenten waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde dreigbrieven.

Ondanks dat deze dreigbrieven de essentie vormen van zijn asielrelaas en de directe aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vlucht, bleek verzoeker bovendien kennelijk onwetend omtrent hun inhoud.

Blijkens zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, bleek hij betreffende de tweede, nochtans aan hem gerichte, dreigbrief immers helemaal niet te weten wat de precieze inhoud ervan was en kon hij slechts in zeer algemene bewoordingen aangeven waarover deze ging. Verzoeker kon zelfs niet aangeven of zijn naam al dan niet letterlijk in deze brief werd vermeld. Evenmin wist hij van welke organisatie deze afkomstig was. Verzoeker stelde immers dat zijn oom hem zou hebben verteld dat de brief wellicht van 'ansar al sunna' afkomstig was doch uit de inhoud van de brief blijkt dat deze uitging van de groepering 'dawlat al Iraq al islamiya'. De *post factum* bewering dat zijn oom hem hierover foutieve informatie zou hebben verstrekt is in dit kader niet ernstig daar niet kan worden ingezien waarom deze verzoeker hieromtrent verkeerd zou informeren.

Verzoeker bleek evenmin in staat aan te geven welke de inhoud was van de eerste dreigbrief, die gericht was ten aanzien van zijn vader. Hij werd hierin nochtans ook zelf gewaarschuwd als zijnde één van de kinderen van zijn vader (administratief dossier, stuk 11: documenten). Gevraagd naar de inhoud van deze brief kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat hierin stond "*dat ze die mensen willen vermoorden omdat wat ze doen tegen ons is*" (administratief dossier, stuk 3, nr.78). Evenmin wist hij wat er in de brief stond geschreven in verband met de wijze waarop men hen wilde doden (*ibid.*, nr.79-80).

Wanneer verzoeker werd geconfronteerd met het gegeven dat zijn algehele geloofwaardigheid werd ondermijnd door zijn dermate vage verklaringen omtrent de dreigbrieven en zeker omtrent de tweede dreigbrief die zijn concrete vluchtaanleiding uitmaakte, verviel hij andermaal in vage bewoordingen en stelde hij: "*Wat er in de brief stond: hoe kunnen wij zoiets doen, zo'n werk voor de peshmerga's, dat is iets tegen hen, dat mag niet en dat soort dingen*" (*ibid.*, nr.81).

Verzoeker tracht ten onrechte zijn vergaande onwetendheid inzake de inhoud van de twee dreigbrieven, de kernelementen in zijn relaas, te vergoelijken. Nog daargelaten dat hij, wanneer deze brieven door hem en zijn familie werden ontvangen reeds negentien jaar was (*ibid.*, nr.15) en dat tevens vragen rijzen bij zijn voorgehouden ongeletterdheid gelet op zijn verklaring dat hij via msn contact onderhoudt met vrienden in Irak (*ibid.*, nr.59), kan ook van een jeugdige en ongeletterde persoon worden verwacht dat deze de nodige toelichting kan verschaffen omtrent dermate essentiële gegevens in het asielrelaas. Aangezien de dreigbrieven verzoeker in zulke mate zouden hebben beangstigd dat hij besloot zijn land te verlaten en hij deze zelf neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover meer details zou kunnen verschaffen. Bovendien geeft verzoeker in het verzoekschrift aan dat zijn vader hem in het kort zou hebben verteld wat er in de eerste dreigbrief stond (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3) en stelde hij bij het CGVS dat zijn oom hem de inhoud van de dreigbrief zou hebben toegelicht (administratief dossier, stuk 3, nr.53, 73). Daarenboven werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker nog in contact stond met zijn vrienden en familie in Irak, zodat niets hem weerhield om zich via deze weg en in het kader van zijn asielaanvraag alsnog te informeren bij zijn familie omtrent de precieze inhoud van de dreigbrieven.

Verzoeker legde daarenboven vage en incoherente verklaringen af omtrent het incident waarvan zijn vader op 23 augustus 2011 slachtoffer zou zijn geworden. Zo gaf hij aanvankelijk zelf aan dat bij dit incident getuigen aanwezig waren doch bleek hij de details niet te kunnen geven van wat er is gebeurd

(*ibid.*, nr.84-87). Na herhaaldelijk aandringen vanwege de interviewer gaf hij uiteindelijk aan dat zijn buur hen zou hebben meegedeeld dat de terroristen met een paar mensen in een wagen zaten, dat één van hen zou zijn uitgestapt en zijn vader heeft beschoten (*ibid.*, nr.88). Ondanks dat omwille van deze verklaringen kon worden verwacht dat hij zich via zijn buur of andere getuigen zou hebben geïnformeerd omtrent deze gegevens, kon hij zelfs het merk van de wagen niet verstrekken (*ibid.*, nr.97). Hij gaf ter verklaring van deze onwetendheid aan dat niemand deze noteerde en lichtte toe: *“Nee niemand heeft het gezien want de wagen was buiten sinaa geparkeerd (...)”* (*ibid.*, nr.94). Deze verklaringen kunnen niet worden gerijmd met zijn eerdere verklaring volgens dewelke een buur zou hebben gezien dat de terroristen met een aantal personen in de wagen zaten en één van hen uitstapte. Dat verzoeker niet zou hebben verklaard dat de wagen buiten Sinaa was geparkeerd en dat dit *“mogelijks”* een probleem in de vertaling betreft vindt geen steun in het gehoorverslag en wordt door verzoeker niet hard gemaakt. Hij gaf aan de tolk goed te begrijpen en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld moesten worden, hetgeen verzoeker heeft nagelaten te doen. Verzoeker noch zijn raadsman, eveneens aanwezig bij het gehoor, formuleerde ook maar enige opmerking omtrent de vertaling, ook niet wanneer zij hiertoe de kans kregen aan het einde van het gehoor. Hoewel verzoeker blijkens het voorgaande aanvankelijk in klare bewoordingen aangaf dat slechts één van de terroristen zou zijn uitgestapt, liet hij even verder bovendien uitschijnen dat de terroristen met verschillende personen uitstapten daar waar hij stelde: *“(...) dan zijn ze binnengkomen en dan zijn ze weggelopen”* (*ibid.*, nr.94). Wanneer hij vervolgens erop werd gewezen dat hij aanvankelijk aangaf dat slechts één persoon uitstapte, wijzigde hij zijn verklaringen opnieuw en bevestigde hij zijn eerdere verklaringen (*ibid.*, nr.95).

Verzoeker wijzigde tijdens het gehoor bij het CGVS bovendien meermaals zijn verklaringen aangaande de vraag van wie en wanneer hij zou hebben vernomen dat zijn vader overleed aan zijn verwondingen. Wanneer hem werd gevraagd wanneer hij precies het nieuws van diens overlijden vernam, antwoordde verzoeker aanvankelijk naast de vraag (*ibid.*, nr.104). Nogmaals hiernaar gevraagd, antwoordde hij: *“Ik heb het vernomen van mijn moeder, toen ze terug kwam van het ziekenhuis”* en preciseerde hij dat dit rond de avond was (*ibid.*, nr.105-106). Onmiddellijk daarna stelde hij echter dat hij reeds rond drie uur op de hoogte werd gebracht van het overlijden van zijn vader. Tevens preciseerde hij dat hij dit vernam van zijn burens van de Sinaa-wijk, die bij hen thuis kwamen en hen meedeelden dat zijn vader was overleden (*ibid.*, nr.107-108). Wanneer aan verzoeker gevraagd werd of hij het overlijden nu vernam van zijn moeder of van zijn burens, wijzigde hij zijn verklaringen opnieuw en stelde hij dat hij dit eerst van zijn moeder zou hebben vernomen, en dit wanneer zij hem rond drie uur telefoneerde vanuit het ziekenhuis, en dat daarna ook de burens zijn gekomen (*ibid.*, nr.109-111).

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen, zoals met recht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij, hoewel hij aangaf dat de politie op de hoogte was van de moord op zijn vader en de zaak zou onderzoeken, in het geheel geen poging deed om zich te informeren omtrent de stand van dit onderzoek. Zo wist hij bijvoorbeeld niet of er al dan niet een proces-verbaal werd opgesteld. Ondanks dat hij na de moord op zijn vader nog zeventien dagen in Irak bleef heeft hij kennelijk geen stappen ondernomen om zich voor zijn vertrek te informeren over het politieonderzoek en de eventuele stappen die de politie al had gedaan. Zijn moeder en zijn oom zouden hiertoe evenmin enige poging hebben gedaan. Verzoeker tracht dit ten onrechte te vergoelijken doordat hij en zijn familie bang waren. Het betrof immers cruciale informatie met het oog op zijn beslissing om het land te verlaten en om het eventuele risico op vervolging in zijn hoofde in te schatten. Daarenboven kon minstens van verzoeker worden verwacht dat hij zich na zijn aankomst in België en via het contact met zijn vrienden en familie in Irak zou hebben geïnformeerd omtrent het voorgaande. Redelijkerwijze kan immers van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat zijn moeder en oom te bang zouden zijn vormt geen afdoende verschoening voor verzoekers nalatigheid ter zake. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van deze blote bewering, doch dat hij geenszins aantoonde dat hij ook daadwerkelijk enige poging zou hebben ondernomen om zich te informeren inzake het voormelde. Dat zijn oom enerzijds bereid was het risico te nemen om verzoeker en zijn familie naar aanleiding van de tweede dreigbrief te komen inlichten omtrent deze brief, verzoeker bij hem te laten onderduiken en hem te helpen om het land te ontvluchten doch anderzijds niet bereid zou zijn (geweest) om bij de politie te gaan informeren naar de stand van het onderzoek, is niet aannemelijk. Daarenboven had verzoeker minstens de mogelijkheid om zich via de vrienden in Irak waarmee hij nog in contact stond te informeren omtrent de stappen die de politie heeft ondernomen. Dat hij desondanks helemaal niets afweet over de actuele stand van zaken betreffende het politieonderzoek ondermijnt andermaal verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. De benevens de reeds hoger besproken dreigbrieven neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen (administratief dossier, stuk 11: documenten). Verzoekers identiteitskaart toont slechts zijn voorgehouden identiteit aan. De overlijdensakte van zijn vader legt hij slechts neer in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas en in het kader van zijn verzoek om subsidiaire bescherming meer in het bijzonder verwijst naar het verklaarde overlijden van zijn vader en het gegeven dat hij zou worden geviséerd door terroristen, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde asielrelaas. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt voorts niet het minste begin van informatie bij ter weerlegging van de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier (stuk 12). Uit deze informatie, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt besproken, blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de updates van de voormelde informatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingdossier, stuk 5, bijlagen 1 tot 3).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS